

El meu "600"

Cada mes, quan rebo "Llumiguia", se'm desperta el record que em cal compaginar l'article pel mes següent. No em resulta pas molt difícil escriure'l; però sí que, sovint, se'm fa difícil trobar el tema a tractar.

Aquesta vegada –i no és la primera– m'ha facilitat la feina la persona amiga que més hores dedica per tal que, puntualment, cada mes surti aquesta revista cassanenca. En assabentar-se que també jo havia tingut un 600, em suggeria que dediqués l'article d'aquest mes al meu "600". Tota vegada, em deia, que aquest número del novembre tractarà d'aquest petit vehicle, tan popular durant la dècada dels 60 i primeries dels 70.

Fins i tot l'humorista Joan Capri, provocà el somriure, quan no la sorollosa riallada de molta gent, amb la representació del "Ja tenim "600"!".

Tot seguit vaig acceptar la proposta, ja que són molts els fets i anècdotes que recordo amb molta simpatia, del que fou el meu primer cotxe. Aquell senzill vehicle que al seu temps omplia les tortuosos i estretes carreteres del país, quan tot just sortíem de la pobresa i les penúries de la llarga postguerra.

Per aquells anys, el poble veí de la Selva de Mar, es quedava sense rector i el bisbat m'encarregava tenir-ne cura, així com també de la Vall de la Santa Creu.

Per a desplaçar-me, quasi diàriament, a la Selva de Mar, la vella motoreta d'una sola marxa, ja em servia. A la Vall de Santa Creu, però, s'hi pujava per una costeruda carretera sense asfaltar, estreta i amb moltes corbes. El 65 cm3 de cilindrada que tenia la "Mobilette" no era pas prou potència per a carretejar-hi els 73 kg que aleshores jo pesava.

Això i els refredats de l'hivern, em feren decidir a posar-me en la cua de la llarga llista dels qui esperaven que els fos servit un "600". Calia pagar-lo per endavant (unes 64.000 ptes.) i esperar que t'avisessin. L'espera podia allargar-se 6 mesos. A mi, per la raó de les 3 parròquies que tenia encomanades, només trigaren dos mesos a concedir-me'l.

Tenia carnet i tenia cotxe; però no sabia conduir-lo.

M'havia vist obligat, uns anys abans, a treure carnet de conduir, per tal d'estar a la llei i poder desplaçar-me amb la "Mobilette", tota vegada que sobrepassava els 50 cm3 de cilindrada.

En aquella època no pensava pas tenir mai cotxe. Recordant, però, la dita: "Preu per preu, sabates grosses"; vaig treure'm el carnet de 2a. L'examen de teòrica era el mateix per a totes les categories de carnet i només variava el fer les pràctiques amb moto o bé amb cotxe. L'examen de pràctiques, a Figueres, consistia a aparcar el vehicle dintre d'un espai marcat amb 4 pals, sense tombar-ne cap. I, després, fer una volta al camp de futbol. Vaig fer-la en 2a, perquè no sabia posar la 3a.

Quan, uns anys més tard, vaig comprar el "600", l'havia d'anar a recollir a la SEAT de Girona. El farmacèutic, amb qui érem bons amics, va acompanyar-me i ell el conduïa.

Per sort meva, els turistes ja havien marxat. Amb poc trànsit a la carretera, vaig atrevir-me a agafar-lo per anar a Selva de Mar; i poc temps després, també a la Vall de Santa Creu. Així, sovintejant aquests dos curts trajectes de 2 i 5 km., amb els dies vaig anar perdent la por i quan arribà l'estiu, ja em veia un xofer de debò.

Podria explicar moltes anècdotes del meu "600", que ara em semblen divertides i em costa creure, que des d'aleshores hagin passat ja gairebé 40 anys.

Un final de juliol, anava a Girona, el darrer d'una llarga caravana. Un francès distret m'emvestí pel darrera i m'abonyegà el "600". Aparentment, el cop no tenia gaire importància; però pocs dies després, aquell bony m'obligà a fer de mecànic a plena nit.

Tornàvem amb la mare de veure els meus germans, quan aquella nit de diumenge, entre Flaçà i la Bisbal, s'encengué el llum vermell, perquè l'aigua del radiador bullia. Sortosament, a un centenar de metres vaig veure el rètol lluminós d'una benzinerà. Ben lentament vam arribar i amb la claror que hi havia allà, vaig trobar ben prompte d'on venia el mal. En un dels molts sots que "ornamentaven" aquella carretera, el motor basculant va topar amb el bony del "francès" i en quedar la politja del ventilador frenada de cop, es va trencar la corretja.

En portava una de recanvi, "gentilesa" de la SEAT que juntament amb unes poques eines la lliurava al comprador del cotxe.

El noi de la benzinerà, em digué que tenia eines, però que de mecànica no en sabia res.

On trobar un mecànic, aquell temps, a les 10 de la nit d'un diumenge?...

Empès per la necessitat, vaig ser jo mateix, qui amb treballs i un parell de cremades als dits, vaig aconseguir posar la corretja del ventilador.

Satisfet de l'èxit, pensava en aquell gat del Port, que quan li van marxar els estiuejants que l'alimentaven, va aprendre a pescar.

És ben cert que la necessitat, tot sovint, espavila tant a les bestioles com a les persones!

Podria explicar moltes altres anècdotes del meu "600".

Acabaré, però, aquest, ja massa llarg article, amb dues d'elles, que tenen de comú estar relacionades totes dues amb la Vall de Santa Creu, petit poblet, com de pessebre, penjat a mig camí de Sant Pere de Rodes.

Era la primera vegada que m'atrevia a pujar-hi en cotxe, per a la missa anticipada del diumenge. L'estreta carretera la necessitava tota per mi sol. Dos autos junts no passaven. Només de tant en tant la carretera s'eixamplava perquè un dels dos pugués arraconar-s'hi, al temps de passar l'altre. En trencar un revolt, em trobo cara a cara amb un camió que baixava.

Em sentia incapaç de fer marxa enrera, tot i que acabava de passar un d'aquells espais més amples. Vaig frenar bé el "600", i m'acosto al xofer del camió per dir-li: "si no em treu vostè el meu cotxe, aquí ens quedem tots dos!"

Somrient i amb cara "fumeta", va baixar del seu vehicle per treure el meu del mig del pas, fent marxa enrera. I així tots dos vam poder continuar el nostre camí.

Una altra tarda de dissabte –aleshores ja havia après a fer marxa enrera– tot just havia tret l'auto del garatge per anar a la Vall per celebrar-hi la missa anticipada. L'escolà ja m'esperava. En aquestes, arriben 6 noiets de 13 a 19 anys, que estiuejaven allà dalt amb els seus pares. Tot sufocades m'explicaven com els havien donat permís per baixar al Port però amb la condició que, de totes totes, havien de ser de tornada per a la missa.

Havien telefonat endebades buscant un taxi i no n'havien trobat cap. Molt preocupades pel temor que en una altra ocasió, els seus pares no els donessin el permís, em demanaren per "embarcar-se al 600".

M'intrigava saber com s'ho farien per encabir-se totes en un espai tan petit; tota vegada que algunes d'elles ja eren de notables dimensions. Amb gran sorpresa meva, hi entraren totes.

La que ocupava més espai, amb l'escolà a la falda (sort que

era petitet), s'assegué al seient del meu costat; mentre les altres 5 –no em pregunteu com s'ho feren– s'estrenyeren unes mig assegudes i les altres dretes als seients de darrera.

Aquella miniatura de cotxe, quan portava massa pes se li eixarrencaven les rodes del darrera; així i tot, gairebé arrossegant el tub d'escapament per la carretera, arribarem fins a la petita església de la Vall de Santa Creu.

Faltava poc per a començar la missa i els pares d'aquelles noies ja ens hi esperaven.

La cara de sorpresa que hi van posar, en veure que les seves filles sortien d'aquella mena de "mini-bús" era per a ser fotografiada. Malgrat això, un dels dos matrimonis em digué que no l'havia pas estranyat massa que dintre aquell cotxet hi capigués tanta gent; perquè el seu cunyat també tenia un "600" i dintre s'hi encabia tota la família: el matrimoni, la minyona i 7 fills d'1 a 11 anys. Està clar que no era pas igual el pes de 7 criatures, al de les 6 noies que portava el meu.

D'aquest seu cunyat n'explicà una anècdota que em feu molta gràcia. Diu que un dia araren a Palamós, com sempre, amb tota la família dintre el "600". Primer sortien els grans i després els petits.

A prop s'hi trobava un matrimoni francès. El marit, en veure sortir tanta gent d'allà dintre s'hi acostà i anava comptant els que en sortien. Quan acabà de sortir l'últim, preguntà als pares de les criatures: "i, tots són fills vostres?" Li respongueren que sí. I després preguntà encara: "i quants anys fa que sou casats?"

A la resposta del pare que feia 12 anys; el "monsieur" cridà la seva muller i li digué en veu alta: "Colette, Colette, vine! Mira, aquests fa 12 anys que estan casats: 7 fills. Tu i jo 30 anys: 2 gossos!".

Acabo amb aquesta anècdota, viscuda i contada al peu d'un "600". Un cotxe petit, però fort i de fiar. Mai no va deixar-me penjat a la carretera!

Mossèn Pere Casals

NOTÍCIES DE LA PARRÒQUIA

FESTES REMARCABLES

El mes d'octubre apareixen dues commemoracions molt ben acollides de la població cassanenca. Primer ens arriba la festivitat de la Mare de Déu del Remei, que enguany s'escaigué el 13 d'octubre. El barri de Sangosta ha sabut donar-li un ambient jovial de devoció i cordialitat que fa ajuntar, no solament el veïnat i, amb ell, el poble de Cassà, sinó habitants d'altres poblacions. Vulgues que no, la solemnitat emana d'una fe i confiança en la Mare de Déu remeiera que vénen de molt lluny, com ho demostraven abans la gran quantitat d'exvots que penjaven de les seves parets i, avui, la gran quantitat d'espelmes que, amb la seva flama vacil·lant, donen constància de les incessants pregàries que aplega. Fou un diumenge amarat de sol que hi féu arribar per tots els camins centenars de devots per assistir a la santa missa i les posteriors sardanes. Els fidels foren generosos i entre la col·lecta i la venda de records es recolliren 1.020,61 euros, que serviran per fer millores a la capella, algunes de les quals ja s'han portat a cap.

LA FESTA DE SANTA PELLAIA

El diumenge 20 d'octubre, una vegada més, un bon centenar de cassanenecs enfilava la carretera de la Bisbal per acudir a la festa

major de Santa Pellaia, molt arrelada a la nostra vila i a l'altre vessant de les Gavarres. S'entra al temple a oir la missa; però la gent porta taula i cadires per, un cop enaltida la Santa, gaudir enmig d'una natura ubèrrima, exuberant, d'aires sans i panoràmiques admirables. Una delícia quan, com en aquest diumenge, el sol hi posa una llum clara i un aire fi aporta la flaire de l'arròs que fa el xup-xup a les cassoles i que es menjarà acabades les sardanes. Sobretaula que s'allarga amb plaer i xerínola fins que el sol es colga darrera les muntanyes. La parròquia de Santa Pellaia, annexa a la de Cassà, manté d'aquesta manera la vitalitat i la seva permanència gràcies a l'afany dels amics de Santa Pellaia. Fou una bonica diada.

CONÈIXER LA BÍBLIA

Per tercer any consecutiu a la parròquia, amb l'excel·lent aportació del Germà de la Salle Salvador Coma, com a coordinador de l'estudi, s'ha reprès la lectura i comentari dels textos evangèlics, que tanta acceptació tenen. Enguany la reflexió de la paraula de Déu és sobre l'evangeli de Sant Lluc. La trobada es duu a terme cada dos dimarts de 9 a 10 del vespre, a la sala del Sagrat Cor de la rectoria. Tot i haver començat ja el curs el dia 22 d'octubre, si algú hi està interessat pot connectar amb la parròquia, tel. 972 460 163 o bé al germà Salvador, tel. 972 460 261. La Bíblia, el llibre més universal i notori del món, és, encara, molt desconeguda per a molts de nosaltres que ens diem catòlics. Quantes cases tenen la Bíblia a la tauleta de nit?

RÀDIO ESTEL

Ràdio Estel (103,4 FM) és una emissora creada per l'arquebisbat de Barcelona. Emet diàriament durant les 24 hores i té molta acceptació pel seu estil dinàmic i plural. Molta part del seu contingut és musical amb petits resums noticiaris cada hora.

També lògicament, es fa ressò de temes religiosos amens i educatius. Es capta perfectament a la nostra població i alguns programes són produïts pel departament de ràdio del bisbat de Girona. És aconsellable la seva audició.

J. B.

**Centre de
Recuperació funcional
i Teràpies Manuals**

Grup Sant Josep, 29
(Cases Barates)
17244 - Cassà de la Selva Tel. 972 464089

**QUIROMASSATGE, OSTEOPATIA, QUIROPRÀXIA,
MASSATGE ESPORTIU, RECUPERACIÓ FUNCIONAL**

CIRCULACIÓ - CIÀTICA	DISTENSIONES DE LLIGAMENTS
DIGESTIU	PROTECCIÓ DISCAL
ARTROSIS-REUMA	LESIONS ESPORTIVES
DOLOR MUSCULAR	CERVICALS